

LEGENDA GREIERULUI ȘI A FURNICII

Se zice că demult, tare demult, trăia într-o împărăție un copil atât de frumos, încât și Soarele spunea că, prin câte țări colindase el, nu văzuse un copil mai frumos.

Când se făcu mare, copilul își făcu singur un fel de lăută, cu câteva strune, pe care le ciupea cu unghia pentru a scoate diverse sunete. Ceilalți copii, auzind sunetele lăutei sale, gri, gri, gri, îl porecliseră Greier. Acum Greier îi uimea pe cei din jurul său nu numai cu frumusețea, ci și cu cântecele sale minunate, astfel că toate fetele se îndrăgostiră de el.

Tot în acea vreme, Soarele avea o fată pe care o ținea închisă în palatul său de cleștar. Într-o zi, privind pe fereastră, fata îl zări pe tânărul Greier pe un câmp cu flori și rămase înmărmurită când îl auzi cum cânta. Se îndrăgosti pe loc de el și din acea clipă nu mai dorea nimic altceva, decât să-l privească toată ziua pe fecior.

De atunci, fata deveni mai tristă și începu să slăbească. Tatăl său, Soarele, intră la bănuieli și începu să o urmărească pe furiș. Când văzu că fiica sa se îndrăgostise de un pământean, se supără atât de tare, încât hotărî să-l pedepsească pe tânărul Greier, pentru ca fata să nu-l mai vadă niciodată.

Astfel, într-una din zile, când Greier cânta pe malul unui râu, Soarele trimise spre el o rază și-l prefăcu într-un gândac negru, menit să trăiască printre frunze.

Fata Soarelui, văzând de sus nenorocirea care se abătuse asupra iubitului său, se aruncă pe fereastra palatului, sperând să-l poată salva pe Greier, însă imediat ce ajunse pe pământ tatăl său descoperi fuga ei. De furie și de tristețe, el o prefăcu într-o furnică, pentru a trăi veșnic alături de iubitul ei, Greier.

LEGENDA BABEI DOCHIA

Se spune că în timpurile vechi era în munte o femeie cu numele Dochia. Și avea femeia aceea o noră, căreia îi puse gând rău.

Într-o dimineață, pe timp de iarnă, soacra și-a trimis nora după frăguțe, căci așa-i veni pofta. Nora a oftat greu și s-a pornit la drum. A mers cât a mers și a început a plânge, fiindcă nu găsea frăguțe nicăieri din cauză că încă era zăpadă.

Mergînd ea tot așa, s-a întâlnit cu un moșneag cu barba albă până-n pământ, care stătea lângă un foc ce mai mocnea ușor. Văzînd-o înlăcrimată, a întreat-o de ce plânge. Fata i-a povestit tot ce avea pe suflet.

Moșneagul o ascultă și cu multă înțelepciune îi spuse:

- Ascultă cu atenție ce-ți spun și să faci întocmai cum îți zic. Ia în poală câțiva cărbuni de la foc și dă-i soacrei tale. Și-i vedea ce se va întâmpla.

Fata ascultă sfatul bătrînului, luă câțiva cărbuni în poală și făcu cale întoarsă. Ajungînd acasă, Nora, cu mirare, a văzut cum cărbunii s-au transformat în frăguțe. Bucuroasă, i-a dat frăguțele soacrei, care când le-a văzut, nu-i venea să-și creadă ochilor.

De bucurie că sunt frăguțe în pădure, îmbracă repede douăsprezece cojoace, luă oile din ocol și se duse în pădure, la păscut. Când a ajuns în pădure, a început să ningă nevoie mare, așternându-se pe jos un strat mare de zăpadă.

Omătul i-a udat un cojoc, ea l-a zvârlit. A udat al doilea, tot l-a lepădat și așa până a lepădat toate cojoacele. Douăsprezece cojoace a avut, pe toate le-a nins, le-a udat și pe toate le-a dezbrăcat.

Până la urmă a înghețat și baba Dochia. Și s-a prefăcut într-o stîncă de piatră. Mai spun bătrînii că și în ziua de azi se mai află acolo în munți.

LEGENDA VULTURULUI

A fost odată un împărat și o împărăteasă, care aveau un băiat. Împăratul acela avea o sumedenie de slugi. Printre acele slugi, s-a nimerit să aibă una rea din cale afară. Aceasta era găinăreasa palatului. Cum s-a întâmplat, și găinăreasa să aibă un fecior.

Băiatul găinăresei se certa deseori cu băiatul împăratului. Într-una din zile, împărăteasa trimise pe fiul ei să aducă niște ouă. Dar găinăreasa, care era și vestită vrăjitoare, dădu fiului de împărat niște otrăvuri și frumosul prinț muri pe loc. După oarecare așteptare, văzând împăratul și împărăteasa că băiatul lor nu mai vine, plecară ei să vadă ce s-a întâmplat cu el. Văzându-i găinăreasa că vin și temându-se de pedeapsa împăratului, aruncă fără veste înaintea lor niște farmece, zicând:

- Vulturi să vă faceți și împărații văzduhului să fiți, nu ai acestui palat ! Să vă hrăniți cu pradă!

Și din clipa aceea, împăratul și împărăteasa s-au prefăcut în doi vulturi, care zburau rotindu-se pe deasupra castelului, ca și când căutau ceva. În zborul lor scoteau strigăte de jale. Apoi s-au îndreptat spre munți, pe vârfurile cărora fac cuiburi din care privesc ca niște împărați ai văzduhului.

LEGENDA TURTURELEI

A fost odată un împărat mare, mare peste mulți împărați. El avea numai o fată frumoasă și toți ceilalți feciori de împărat voiau să o ia de nevastă, dar ea nici că se uita la ei.

Odată veni la acel împărat un om cam slab îmbrăcat și-l rugă să-l ia de slugă. Dar împăratul nici nu voia să știe de una ca asta, fiindcă omul ăsta era în zdrențe.

Fata, când îl văzu, îi pică adânc în inimă și de asta îl rugă pe tatăl ei, împăratul, să-l ia de slugă. Împăratul îl primi de slugă la oi și-l mână la stână. Cum auzi, fata se rugă s-o lase tatăl ei și pe dânsa la stână. El a lăsat-o. Dar împăratul tot băgă de seamă că fata lui se îndrăgostea de cioban și se hotărî să se ducă la el. Zis și făcut.

Cum ajunse, îl omorî pe cioban, iar pe fata lui o lăsă la oi. Atunci se rugă săraca fată la Dumnezeu s-o facă o pasăre, adică o turturică.

Și de atunci, când mulge ea oile la amiază, tot cântă tur-tur-tur și a rămas turturică.

LEGENDA NARCISEI

Se spune că fiecare lună a anului are caracteristică o anumită floare. Floarea lunii martie este minunata narcisă, asociată cu renașterea și noile începuturi, datorită faptului că este printre primele flori ce apare primăvara.

Legenda spune că narcisele au înflorit pentru prima dată la moartea lui Narcis, un tânăr nespus de frumos, fiul Zeului fluvial Cefiso și al nimfei Liriope din mitologia greacă. Deși era înconjurat de dragostea și admirația celor din jur, Narcis prefera vânătoarea, la care era foarte iscusit.

De frumosul tânăr s-a îndrăgostit nebunește nimfa Echo, însă, fiind respinsă, s-a stins de durere și de dragoste neîmpărtășită.

După moartea nimfei, Narcis a fost blestemat de zeița răzbunării, Nemesis, să nu poată iubi niciodată pe nimeni și să se îndrăgostească de el însuși. Făcându-l să-și vadă chipul în apa unui izvor, tânărul s-a îndrăgostit de acea imagine și, dorind să-și îmbrățișeze chipul reflectat în apă, Narcis cade și se îneacă. Nimfele au venit să-l plângă și l-au transformat într-o floare parfumată, care înflorește la sosirea primăverii și-i poartă numele, o floare numită narcisă.

Se spune că florile de narcisă își țin capul în jos asemenea lui Narcis care se oglindea în apă, iar în centrul florii au rămas chiar și acum lacrimile tânărului.

LEGENDA URSULUI

Se spune că a trăit odată, într-un sat, un moș tare-tare ursuz și nesuferit de toți cei din jurul său. Acesta era prisăcar și avea foarte multă miere, dar era atât de zgârcit, încât nu dădea nimănui vreo lingură din bunătatea cea dulce. Astfel, averea lui sporea pe an ce trece și toți vecinii spuneau că a strâns saci cu galbeni. Era atât de zgârcit, încât nici măcar o casă pentru el nu-și făcuse, ci locuia într-un bârlog săpat în pământ, unde avea o lădiță pe care dormea, o măsuță și un scăunel. Mai avea și o intrare, mascată cu piei de lup, care ducea într-o altă încăpere, unde nimeni nu intrase vreodată. Toata lumea credea că aici își păstra comorile.

Despre zgârcenia moșului a aflat chiar Dumnezeu, de la un copil. Supărat, Dumnezeu a chemat-o pe Muma Pădurii, o vrăjitoare rea, și a trimis-o pe pământ ca să încerce să-l facă pe acel zgrițuroi mai bun la suflet. În caz că nu reușea, ea trebuia să-i dea o pedeapsă după chipul și asemănarea lui.

Vrăjitoarea s-a transformat într-o tânără crăiasă și a bătut la poarta lui Moș Martin, căci acesta era numele moșului. Când a ieșit și a întrebat-o ce dorește, aceasta i-a cerut o linguriță de miere.

- Dar ce-mi dai ca să guști mierea? a întrebat moșul.
- Cum? s-a mirat Muma-Pădurii. Pentru o linguriță de miere îmi ceri plată?
- Sigur că da! i-a zis moșul. Eu nu dau nimic gratis, indiferent cine mi-ar cere.

Supărată și hotărâtă să-l pedepsească, vrăjitoarea i-a oferit un ban de aur și l-a trimis să-i aducă miere.

Moș Martin a luat banul și s-a îndreptat spre prisacă, dar cum a deschis ușa magaziei, Muma-Pădurii a început să-l blesteme:

- În animal ursuz și greoi să te prefaci, după chipul și asemănarea ta! Toată viața să umbli după miere și niciodată să nu te sature!

Și astfel, Moș Martin s-a transformat într-un urs mare și morocănos și de atunci se spune că ursul umblă după miere, mereu nesătul și-și face sălașul în grote nevăzute de lumina soarelui.